

ŽENSKÁ HLÍDKA

Redakce: M. Křižáček

VOJÍNUV ŠTĚDRÝ VEČER.

Svatopluk Ůčeh:

Zimní nocí vojín eváá —
Ej, proč stánu? O čem sní?
V okně chaty zářím zlatý,
milá záře vánovní . . .

Cizí štěstí zrak mu kalí,
ze rtů loudí těžký vzdech;
v dumě žalné v chatě dálák
letí tonby na krídlech.

Tam v jizbě smutno puato,
nad kolovkou péčí rojí;
žena vzdychá; nevysychá
v oku věrném sízi zdroj.

A muž, otec v noci svatý,
kdy zpívá míru a nebes váč,
v cizí dálece letí k váčce —
Marný vzdech! Dál, koni, dál!

ZIVOT.

J. V. Sládek:

Jest život milá kniha, kterou čteme; ať ta, neb ta, — je každá nejdrazší tomu, kdo čte; ji rádi nezavrháme o vůči své a čtení unáší nás tak, že vše, co kolem, jenom hvězdá jak slunný zvuk, jen v uchu doráží, a v duši nevěže: tak duše splyvá s tím dějem povídky — a nevízá, jak den a hodiny se zvolna snují. A zatím venku stíny poletují a světélka se plní soumrakem; a setní se. My víme: večer spěje — a odkládáme knihu s povzděchem. A nikdo nadočít se konce děje.

ZIVOT NÁŠ.

Život náš jest skutečně knihou, kterou pročítáme, list za listem, zvolna obracíme, a po pořádku čteme. Jsou v ní státy, které jsou velice zajímavé, a jsou v ní též zase takové, které nás překvapují, ba svým obsahem přímo zaráží a ohromují.

V knize této jest nám dovoleno obracet listy pozvolna jeden za druhým, jen pouze v tom tempu, jak nám určeno, však ne rychleji, ku předu nelze nám do ní nahlédnouti. Za to však vždy možno list za listem obracet, a přehlížeti to, co jsme již byli pročítali a o tom uvažovali.

A věru jest velkým štěstím pro nás všechny, že nelze nám přes určenou knihu listy obracet, neboť často bychom se mohli dočísti věci takových, že by nám život předčasně ztrpčovaly. Takto však nevědomky, pomalu bereme list po listu, až konečně se bližně k těm různým odstavcům v ní pro nás určených, až již jsou znění pro nás příjemného, neb zdřejivějšího.

Každý pročítá svou knihu životní, pozvolna obrací list za listem. A věru jest to tak dobře, že nám nelze předvídati předem, co v ní pro nás určeno, až již jest to obsahu radostného, či bolestného. Jest dobře, že zůstává zastřešeno rouškou tajemnou, do času pro nás určeného. Pak bereme určení toto po dávkách jedno za druhým a tímto způsobem jsou nám snesitelnějšími, třeba byly sebe krutější.

Každý z nás tu svoji knihu životní snad se stejným zájmem pročítá, i ten, jemuž byla údělem obsahu smutného, pozvolna přehledává list po listu v naději, že se snad dočte obsahu i pro něho veselějšího, že se mu dostane nějaké náhrady za smutek a utrpení, které byl po léta prožíval. Věk každý musí být apokojen a bez protestu přehledává svoji knihu, však konce se nikdy ještě nikdo nadočít, neboť děj její jest nekonečný. Jak praví básník.

Minulý týden jsem obdržela pohlednici z "matičky" Prahy, od slavné Anny Soudkové, naší milé dopisovatelky do "Ž. Hlídky." Zaslala nám všem pozdrav a přání ku svátkům vánočním a novoročním. A já ve jménu všech čtenářek a čtenářů, vzalávám ji srdečný dík a přeji slavně tak podobně. Těším se na dobu, kdy bude mocti zase do našeho kroužku dopisovatelku zavítati.

Anna Horáková, Omaha. — Odpustte, ctěná paní pořadatelko, že zase Vás obtěžuji s uverejněním mého dopisu. Chci popsatí spořit trochu, jak jsem učila letošních svátků vánočních, jelikož k velkému rozebrání mně nezbývá času. První moje překvapení nastalo hned v pátý brzo ráno, kdy po

vyhlédnutí z okna můj zrak utkvěl na nízkých keřích, jež noc pokryla bílým rubásem a to tak krásně, že jsem zůstala nepohnutě státi a v duchu obdivovala jsem ty vločky sněhové, jež podobaly se hvězdičkám nebeským a v tom úsvitu se lípily jako diamanty, takže jsem zraku sotva od nich odvrátila. Ta krásna však netrvala dlouho, neboť nemilosrdně slunečko asi zvidělo křovinám onoho rubáse, protož se počalo líbezně usmívat, až po desáté hodině konečně došlo toho, že keře byly všecky krásy zbaveny a bílý pokrov proměnil se v kapky vody. Jau, nic netrvá věčně. Po celý den jsem byla zaměstnána s přípravami na druhý den, takže jsem se ani nenadávala a byl večer, na který se mnohý tak těší, tak též i já. Po ukončení obvyklé práce jsem se ubírala k manželům páne Hládkovým, v naději, že již přijdou do veselější nálady, než v jaké jsem po celý den byla. Největší radost jsem však měla z dáruku (asi jako všichni jiní). Musím říci, že letošní rok byl u mně nejbohatším; též obdivování věcí druhých bylo dosti, však přese všecku radost mně něco přece scházelo a já nemohla do své nálady přijít. Nutila jsem se sice zahnat všechny myšlenky jiné — smutné, a abych toho spíše docílila, vzala jsem do ruky náš milý "Pokrok", ale i ten po chvíli jsem odložila, aniž bych oc přečetla. Však přece — co se totiž týkalo gratulací, jsem si dobře povímala. Pak jsem tedy požádala Jenka o tužku s podotknutím, že budu psát do "Ž. H." — ale co? Sotva jsem napsala své jméno, dále jsem nevěděla, až konečně jsem psaní odložila jako to čtení. A co tak chvíli nepohnutě sedím a dívám se, jak těm druhým jde od ruky pilně loupaní oříšků, tak mně přišla chuť na ně chuť a to konečně při smíchu chvíli trvalo. Po jednéáté jeden po druhém vstával od stolu a ubíral se na ložko, ale já si vzpomněla, že bych chtěla být na druhý rok jinde, protož jsem se chytila pověry a sice házet pantoflem, jak se obvykle říká, když je špička ku dveřím, že se jde pryč. Chtěla jsem tudíž pantofel, až se mi ho konečně dostalo; ani jsem nekomukala, či je neb komu náleží. Jednoduše jsem sedla a házím; Však co to? Špička dovnitř. Povídám to se odrazilo; ještě jednou, ale to samé se opakovalo. Tak tedy do třetice a zase tak to dopadlo. Naposlady se mně dali všichni do smíchu, při čemž p. Hládek na odchodu k odpočinku povídá: Nu, kam se přece ten pantofel obrátí? "K vám," pravím. No, vzdyl je můj, snad přece nechceš, aby se obrátil špičkou ven? Já přece z domova nepjdnu, to si máš vzít svůj. Tu teprve se spustil smích všech a já jsem nevěděla, co mám dělat. Když ale se vysměáli, tak jsem ještě požádala o jablko, po jehož obdržení povídám, že je rozkrojím a bude-li kriz, tedy že již přjdnu (jelikož já ještě umřít nechci.) Však hle, po rozkrojení jablka objevila se krásná hvězda, takže jsem rozradostněna do ní kousla a celé jablko snědla, abych prý byla šťastna. Podávala jsem jedno pi Hládkové, aby se podívala, co bude mít ona, ale ona nechtěla, že prý by mohla mít kriz a starý že by potom čekal březí již umře, a přidala k tomu: Jdi už spat, je již půl dvanácté, musíme ráno ve čtyři vstávat, půjdeme do kostela. A tím byl ukončen můj štědrý večer. — Měla bych toho ještě více ku sdělení, ježto ale jest již 12 hodin, musím toho tedy již nechat a nebude-li to et. pi. pořadatelku příliš obtěžovat, budu pod druhé pokračovat. — S pozdravem na všechny čtenáře a odběratele tohoto listu. Prozatím se poroučím etěnému personálu "Denišho Pokroku."

Čtění slavně! Věřím Vám, že jste nebyla ve svém životě, právě v tuto dobu vánoční a že se vám stýskalo po domovu. No, přijít vůzce budon snad pro vás veselější. Jen pokračujte v dopisování, bude nás těšit. Srdečně vás zdraví Pořadatelka.

Anna Kuliková, South Omaha. "Babička umřela!" Došel mně dopis a já se slzou v oku řču "babička umřela!" ta veická, stařina skřena babička, jež své tepny pozorovala a obávala se, že nikdy nestanou "tlouci" (tepatí) a o nás

jsem již učinila z mé návštěvy poslední na Wahoo známku — stáženka umřela; neumřela, snad usnula a děkuje té chvíli, kdy mně bylo dopřáno ji navštívit, a ní si pohovoří a její stesk na dítka jako zpověď vyslechnouti. A vidím ji jako dnes před sebou; růžence klokočový v ruce a jednotlivá zrnka při mluvě jako v modlitbě poustí, zrak upřen do neznáma, co v mysli své sbírá vzpomínky na prožitý v životě a ústa povídají, co říká, je trpké doznání, jež tak často přichází v životě na lidi, již málo pamatují na své staré a všechnu důvěru skládají ve své děti. "Je to smutné, slyšeli jsme přes 90 let starého člověka říkat, že prosí o smrt" člověka, o němž víme, že dny jeho setny jsou a bojíme se mu to říci. Chceme jej potěšit a nenačázíme slov, jež by klid do nitra vnesla. Proč mně leží na mysli? "babička umřela" — tof přirození, že k tomu dojíti musí, ale nemohu sobě pomoci a lituji, že babičce nebylo dopřáno v smrti té hřejivé lásky, o níž naše nemrtelná spisovatelka Božena Němcová napsala "není možno, bych umřela, pláč mě milujících dítek, byh mne přivolał zpět." Však já vím, že přišli všechny prokázat tu poslední službu, doprovodit jí! Vždyť lidé se anižují v případě smrti a je to věru "laciné lásky doznání!" A o pětém bych se musela sama sebe ptát, proč má mýsl sleduje mrtvon až ke hrobu; vidím, už se rozešli, jak hrobář v plnění své povinnosti první lopatu hlípy vrhá v hrob a pak postupem celá spousta zakreje rakev a ke konci na vyvýšenině hrobu položí věnce "nějaké věnování" a já, jakoby ke mně mluvila, slyším: "huš (již) mám pokoj, našla jsem klid a vše kol mě stádní; tu zem jako ta laska těch svých dětí! Ó, jak dobře, že mrtvý nemluví a mně pouhá fantasie ovládá." Však já eizí Ti "babičko" věnuji se slzou v oku vzpomínku a jsem ráda, že Tvůj nejistý život vzal konec! — A až přijde jaro, sama příroda okrášlí Tvůj hrob jako jiným, který pro své nejbližší též něčeho neznamená!

Čtění přítelkyne! Jest vidět, že máte dobré srdce a že dovedete vyjítí bol, jenž svírá srdce staré matičky. Takovýchto případů jest více, kde se rodiče dožili nevděku od svých dítek. Budíž babičce země lehou! Dosáhl své ho přání, usnula na vždy! A Vám, ctěná paní, a slečné decri přeji zdraví a vše dobré v tomto novém roce, a bude nás těšit, když zase brzy do naší "Hlídky" zavítáte, na což se upřímně těší Pořadatelka.

Anna Kálalová, Verdigre, Neb., 29. prosince 1915. — Čtění paní pořadatelko! Zase jeden rok uplynul do mého věčnosti, rok tak brozný, jakého není paměťka. Bratr vraždil bratra, co tu ztráty životů; všechny mláde jest poroben pod nehašeným vápncem. A co hrůzy a zármutku tam v té naší nešťastné, utiskované a nám přece tak milé české vlasti. Kež krvě těchto stařečných reků není nadarmo prolita. Váika, aby se vzbuklo skončila a po ní, aby slunko svobody zasvítlo na naš drahou vlast! Toť asi přáním vroucím všech náš Čeho-Slovanů! Než dosti již o nyní nejších smutných doběh! Svátků vánoční, jsou veselé svátky, při nichž nočním tichem krásné písne zněj. Co tu dětských srdceček plešá! očka září radostí nad dárky jim věnovanými. Však co my matičky, které již se nemůžeme radovat z našich maličkých, jež již odrostly, neb jsou vzdálené a některé tak vzdálené, že již nikdy se nerátí! Zjistěte každá matka, která ztratila dítě dobré, má smutné vzpomínky, při nichž srdce zapláče. Nad tou bolestnou ztrátou miláčka. Jen matka dovede milovat, vzpomínat a odpouštět. Oh, srdce matičky je často bolestně dotčeno a odejdou-li nám ta srdce, pak nás nikdy žádný tak nemiluje, jako to ho dovedou matky. Ano, každý musí přisvědčiti! Však jak asi je matec, na kterou její dítka vzpomínají a ona třeba nemá prostředků ke slušnému a namnoze nejněžnějšímu žití? Jak nebohé matec jest holno! Proto kdo matky máš, buď hrčím, může-li jí radost spůsobit! — Před svátky byla jsem na školním programu, při němž dítka z každé třídy provedly vhodné výstupy, jak jim totiž stáři jejich dovolovali, a všechny vesměs pěkně si pociňaly. Všechna čest dítka i jejich neitčenkám! — Nežla jsem se s jednou paní, jež měla pěknou různu taštičku a pozorovala jsem, že jest nová a jakou máte

práva — zajisté že již dárek! O nás však odvřila — syn jest v Kalfornii a poslal mi ji a s ním zároveň zlatý pětidolar. V loň jsm dostala před svátky malička psaníčko a tu jsem si pomyslela, co to on na mne zapomněl! Když ale psaníčko jsem otevřela, tu se mi objevil peněžní dar. Ví, že jest to daleko a sděloval, bych si koupila, co se mně líbí! Jest to paní zámožná, není jí toho nijak potřeba, kdyby však na ní synáček zapomněl, byla by nešťastnou. Což ale když ta matička nemá, třeba se krčí u chladných kamen v nuzném obleku a při tom její žaludek možná jest prázdný, kdežto dítka, které vychovala, žijí někde v přepychu a své rodičky nevzpomenou. Pomyšlení takové matky musí býti hrozná. Myslete ale, že ona svému dítětu pro to klne! Ó, nikoliv! Ona sice cítí bol, svému dítětu však přece vše dobré! Nevztahuje se něco podobného tak trochu na nás Slovanů zde v Americe! kteří ani deštěkem nepříspějíme našim bratrům tam za mořem, na tu naši maličku Čechi též ani nevzděchem a ona přece také krváčí — ta naše matička česká vlast a hle, přece nám nekline! Nuže, etěnáři, jak vy jste byli šťastni a veselí o těch vánočních? Já jsem dostala pěkné dárky od svých dítek, vnučků a od přítelkyní svých a sice v takovém množství, že jsem až zaslzela při pohledu na ty dárky, jimiž si na mě vzpomněli. Však tyto vánoce jsem zase oplakala. V Omaze jsem byla v listopadu a tu, když děti psaly — přijďte, maminko, na svátky — zládo se mi to příliš záhy po předšlé návštěvě a nešla jsem. Byla jsem tudíž opět velmi smutnou, ale bylo to moji vinou. No, již to překlo a bude snad zase do bre. — Dovoluji si zde uvéstí návod na lehký dort: 1 koflík cukru, ½ koflíku másla třej, až se to zpění; pak 2 malá vajíčka zase dobře třit; ½ koflíku mléka a 1 lžičku sladkého prášku na pečeni, dvě neb více lžiček lemonového výtažku a tolik mouky, aby bylo těsto vláčné, nepřiléhá tuhé, zvolna upéct a vnu, že vás uspokojí, neboť dort jest laciný a dobrý. Dala by se napsat celá řada návodů na dobrá jídla, ale víte co? Já bych to sama raději ukechtila a vy byste mohli přijet a ochutnat, však nejen ochutnat, nýbrž více než to, neboť jsem zvyklou dělat svého hojnost a vesměs dobré. Tak až některá budete chtít něco jiného ustrójit, jen přijďte a zde to napřed okusíme a pak to pjdě lehcěji pro ty mladičké paničky, neboť ty starší to již umí. Přitomné máme zde také několik, trochu sněhu, zima ale není příliš tuhá. Přes to ale téměř každý druhý člověk jest nastydlym a dítka napařad. Doufám, že mi prominete, že jsem se tak rozpela a na konec všem přeji šťastný nový rok 1916; paní pořadatelce sv. trpělivost a Vydavatelství hojnost nových předplatitelů na "Deniš a Nedělní Pokrok," novy to podnik.

Čtění přítelkyne. — Nuže, srdečně Vás vítáme zase do našeho kroužku, a doufám, že přijdete častěji mezi nás. Díky za přání. Však já vám přeji zdraví a spokojenost v tomto novém roce a budu se těšit, že mne počtíte svojí návštěvou, až podruhé do Omahy zavítáte. V účte Pořadatelka.

Francis Otoupalíková, David City, Nebr. — Čtění paní pořadatelko! Přijímte můj srdečný pozdrav, jakož i milé etěnáři a všem přeji vám šťastný a veselý nový rok! Vydavatelství pak přeji, by každý, kdo dluží zaplatit, což doufám, byla by lehká sunička, kdyby tak všichni učinili. Každý snad má ten malý obnos na časopis; zkušenosti také vím, že ti, kteří nemají na časopis, mnohdy za bezecné věci do roka mnoho dollarů vyhází, nemine žádnou zábavu ani divadla a také se při tom dost pije; kdežto u časopisů — zvláště českých — chudáče se morí od rána v potu tváři do noci. V letních parnec se potí a uškodí si nepředstavi, jaká jest unavující úmorná práce, když stále musí býti uzavřeni a o ten zdravý venkovní čistý vzduch, po kterém všichni toužme, novináři jsou zkracováni, při čemž čekají, že ta jejich namáhavá práce bude oceněna. Nekonejato pro nic jiného, než za tu skývnu ehlaba, a hleďe na to, že své zdraví mnohdykrát obětují. Proto není správným, říkat — ať čeká, ať si to uvaža, aneb když si přijde pro peníze, jednoduše utěti, jak sama jsem viděla. Vám, milé etěnáři, vskutku nevím, jak mám polékovat. Věřte mně, že mám plně od srdce, když plyním, jakou máte

ke mně lásku, již jste mi projevíli zasláním přemnohých pěkných blahopřání, provázených slovy díků. — Zdáám vás, byste mi prominuli, že vás, et. paní pořadatelko a milé etěnáři, obtěžují. Paní Svobodové též ze srdce přeji, by se ze své opeřace zase brzy zolavila.

Božena Zacharová, South Omaha, Neb. — Čtění paní pořadatelko. Žádám Vás byste laskavě vřadila můj dopis mezi oddíl dopisovatelský v ženské stati. Za téma dnešního dopisu vybrala jsem si pojednání o mravní výchově dítka. Mnoho je rodičů, kteří tento posvátý úkol špatně pochopili a tudíž také své dítka mravně zušlechťovat nemají, aneb vůbec uměti nechti, nestarajíce se o mravní jeho vývin, což jest nezpodovědnějším hříchem takových rodičů. Jakmile počne dítko hned v útlém mládí v rozumu se vyvíjet, musí se matka hned chopit jeho dosud čisté dušičky a vštěpovat mu vše dobré a odvračet je od zla, kterému snadno přivýcet, spíše nežli dobru. Mnohá matka se jen odkazuje, že dítko nemá ještě rozum a proto mu vše povoluje a nechá sebe i jiné bezpodstatně týrat, nožkama dupat, zlostně kvěcit a házet všim, co mu do ruček přijde. A tu je stále omlouvá, že dosud nemá rozum! Taková matka slabě vůle vyhovuje alep vše rozmarům dítěte a při tom si však nepomyslí, jak velké zlo na dítka páše, neboť v něm živí demona, který s ním roste a mnoho utrpení jí stále přináší. Viděla jsem mnoho případů, že, když si dítka šatečky zamazalo, to je umí jak náležitě potrestat, ale pro duševní zdokonalení nemá ani pojmu aneb jej míti nechce. Ne však jen matka, ale i otec má hledět dítky spravovat a ne matku odhývat, když si u něj přijde na dítka stěžovat, a ne se vmlouvát, že nemá času, od čeho je doma, aby si děti sama spravovala, on že má jiné starosti. Toť velice nemoudré jednání od takového neprozítelného otce, vzdyl i jeho jest povinnost i zodpovědnost, když dítka má spustit a nekárané. Nejhorší nemocí u dítka jest lhaní, klení a neposlušnost. Tyto ohydzně vlastnosti musí matka močiv vyháňat a nepomáha-li dobré napomenutí, tu je třeba užít etělného prostředku a neprominouti sebe menší přestupek a hned s počátku dítě napomenutí a vysvětlit, jakého těžkého hříchu se dopouští neposlušností, lhaním a klením. To však nestačí jen jednou neb dvakrát, ale stále bez omezení a musí též se shánět, zdali snad tak neučiní, když z dohledu rodičů jest. Mnohé rodiče umí učit dítka vybrané zdvorilosti, jak se mají pěkně při pozdravu uklánět, klouboček smekat. To sice je slušná věc, ale je to jen společenská povrchnost, která má v sobě málo té vnitřní dokonalosti, zvláště když dítka je mravně zanedbané, plno nízkých zvyků. V některých rodinách zase jen hledí, by dítka mohli vyšší vzdělání poskytnout, vynaloží poslední své úspory, by je mohli hušebně vzdělat, a tu myslí, že stačí pro jeho zdokonalení. Ovšem tof echalitěbné, ale jen tenkrát, je-li též mravně zušlechtil, není-li to jen leské povrchní požlákto s prázdným vnitřkem. Též učte-li dítka modlitbě, máte mu pravý význam modlitby vysvětlit a nepřehnat je odkřikávat motlidbu titěrně beze všeho vyššího nadehnutí, aby porozumělo, co se modlí, jinak je to plané odkřikávání prázdných slov. O bytelné pak když vyspejí modlitbu odhazují, poněvadž jim z mládí matka ten pravý hluboký cit k modlitbě nevstikla. Mnohá ze etěnářek as řečne, zdali také já tak jednám, jak píš; tu odpovídám, že zajisté ano, neboť bych ani jinak o tom nepřala. Já nečetím slov i prostředků, bych nenechala své dítka duševně zakrušit. Ač mnohdy mě to stálo mnoho sebeovládání, přece dnes mohu směle říci, že se za své dítka stydět nemusím. Není to tak snadným úkolem dítka mravně vyvinouti, neboť dítka jesti v mládí vrozená nestálost, ta se však pevnou vůlí překona, jen když to rodiče neomrzi a stále dítka dobrými slovy povzbuzuje. Pro dnešek s pozdravem končím dopis svůj a bude-li paní pořadatelko uznáa k uveřejnění, přjdu podruhé zase.

Čtění paní! — Přijímte vřelý dík za dopis, který vskutku může býti mnohým pokycem. Věřu byhly by velice echalitěbné, kdyby vše našich matiček rozebíralo tuto otázku, zavdala by se tím přičina, mně zkušeným ku přemyšlení, a již tím by se získalo mnoho. Bude nás těšit etěná paní, když čast-

ji obmyslíte naší "Hlídku" dopisem, začež vám bude vděčna, Pořadatelka. Anna Kostecká, Sargent, Nebr. — Čtění pořadatelko a administrátore "Pokroku!" Odpustte, že tak dlouho nepřicházím s tím našim předplatným! Nyní však nalezněte příložný obnos na předplatné a za premii laskavě nám zašlete kalendář Amerikán, na kterýž též doplatek 30c přikládám. Z upřímného srdce vám přeji, byste v tomto novém roce získali hojných nových předplatitelů a paní pořadatelce přeji též šťastný radostný nový rok! — Nový rok nám započiná svého běhu dlouhý kruh, tím nás na vše upomíná, co nám v starém poplál Bůh. O kéž by nám dle srdce svého přání přines nové hojné požehnání, by oplýval v slasti vždy náš duch! — Dnes se udělalo poněkud lépe a tepleji, tak spěcháme do města, abychom mohli to předplatné poslat. Nyní oc nejíme ve městě, tak už to tak nejde, abychom si totiž na poštu doskočili. Musí stačít, když se jednou za týden podíváme do města a to vždy den v pátek. Jiné dni máme stále dost co dělat a pak máme zde špatnou cestu chodit do města pěšky, poněvadž koně nemáme a automobile též ne. Jest ale dobře, že máme hodného souseda, který nás vždy ve své káře do i z města svezde, tak že jsem doma hned. Čtění paní! Díky za zaslání a přání Vašem vyhovujeme, kalendář zaslám. Též i já Vám přeji zdraví a štěstí v tomto novém roce. Srdečně zdraví celou etěnou vaši rodinu Pořadatelka.

Marie Franclova, Farwell, Neb., 3. ledna 1916. — Vážná paní pořadatelko! Zajistě mi nezapřete, že zase přicházím s novinou a to na nejvyšší truhlivou. Nedá mi to však, abych zprávu tu nesděčila v českých novinách, tak aby ta naše mládež vzala si z případu toho příklad. — Dne 26. prosince, na den sv. Stěpána, událo se totiž na farmě p. Jana Jarek, blize St. Paul, Nebr., politováníhodné neštěstí. Ve zmíněný den vyjel si odtud od Farwell 17letý Eduard Nesiba a 18 roku starý Jos. Slavičkův na hoi a když přjel k p. Jarekovi, jeho manželka jest Slavičkovou sestrou, dali koně do stáje a po přátelském uvitání ihned vydali se na hon. Nedošli však daleko, když tu pojednou neštěstí se událo — Edw. Nesiba se zastřelil, náboj zastřihl jej přímo do hlavy. Podle vypravování Slavička, Eda četa si stáhnouti čepici na uči, postavil flintu na zem vedle sebe a při stahování čepice jednu ruku držel kolem flinty, když pojednou osudná rána zahoukla. Mladý Nesiba klesl k zemi a když k němu Joe Slavičkův přispěchal, tu ještě nešťastný Eda se naň zahleděl; hned na to byl mrtvý. A tak zase jeden nadějný mladý život byl zmařen. Byl to hezký mladík, nad úmž každý musel zaplakat. A což ten nebohý otec — matka již před osmi lety svého syna předešla, zanechavši tehdy zde vedle hořem sklíčeného manželza čtyři dítka — tři chlapce a dvěce — z nich nejmladším bylo 10 měsíců a nejstarším 9 roků. Jeden pak zemřel nyní před 10 měsíci, tak že ten těžce zkušený otec nevyhází ze zármutku, neboť své dítka miluje maže vše, což díkazem jest jeho vдовství, tak že k vůli dětem nechce žádnou jinou bytost přivést do domu. Milý příteli, není dobře, aby člověk v zármutku svém se ubíral, aniž aby stále truchlil, nad tím, co mu neúprosný osud odejmul. Projděmež všechny díly světa, však nikde není bez boje, leda jen po smrti. Bratře milý, najdeš jistě jednou pokoe a já ti upřímně věřím, že tvůj bol byl nad ztrátou milovaného syna nesmírný ježto vů, co jsi ztratil — hodného, poslušného a pracovitého syna, ve kterém náš přítel ztrávil velkou podporu. A že jinoch ten těšil se oblibě a jeho otec četé, nejlepe též dokazovala velká ečast při pohřbu, k němuž se všech stran šlo se tolik lidí, jak posud na Varsávě nikdy nebylo. Co tu bylo květinovéh darů a pak ta kapela, jež předčasně zesnulý byl členem, jak dojevně hrála, když jej na hřbitav dopravovala. Všichni jsme se s ním rozloučili a jistě že nám všem bláhá upomínka na něho v mysli utkví. Pozostalým přeji hlubokou svoji soustrasť a zesnulému neim nerušený klidný spánek a buďž mu země lehou!